

1

ALŽÍRSKO SOUČASNOST

Kam až oko dohlédlo, táhly se čnicí písečné duny a skalní útesy spalované nelítostným poledním sluncem. Transportní letoun Iljušin Il-76 tři hodiny letu od Káhiry křížoval podle instrukcí v klikatém vzorci nad Saharou.

Tiny Gunderson v sedadle pilota se ohlédl a zmateně zamrkal, když zjistil, že vedle něj stojí Juan Cabrillo.

Juan měl normálně krátké světlé vlasy, modré oči a snědou pleť jako správný rozený Kalifornian, kterým byl, ale dnes byl přestrojen za arabského domorodce. Jeho vzhled proměnily vlasy obarvené načerno, tmavé kontaktní čočky v očích, pleť ještě ztmavená make-upem a protetický nos.

„Na chvíli jsem myslel, že je to jeden z dalších pasažérů,“ poznamenal Tiny.

„Ti mají dost práce dole v nákladním prostoru. Kontrolují si výbavu,“ odpověděl Juan. „Vypadají trochu nervózně. Někteří z nich ještě nikdy neskákali.“

„Tak to si pro začátek vybrali dobré místo. Už nejmíň půl hodiny jsem neviděl ani silnici.“

„Chtějí si být jistí, že se k cíli nikdo nedostane dříve než oni.“

„O tom bych tu dost pochyboval. Blížíme se k poslednímu kontrolnímu bodu. Pomalu budu potřebovat další souřadnice.“

„Pak jdu jako na zavalanou,“ pravil Juan. „Tohle mi právě dal náš klient. Řekl, že je to místo seskoků.“ Podal Tinymu kus papíru s GPS souřadnicemi. Tyny zadal údaje do počítače autopilota ruského letadla a čtyřmotorový stroj se začal stáčet novým směrem.

„Měli bychom být na místě za deset minut,“ řekl. „Otevřu zadní dveře dvě minuty před seskokem.“

Juan přikývl. „Jak jsme na tom s palivem?“

„Bez problému. Mám dost ještě na osm hodin letu.“

„Nezapomeň,“ upozornil ho Juan, „že z místa seskoků nevyrazí, dokud nebudeš z dohledu, takže zmiz co nejdřív, jakmile budeme pryč.“

„Jako by mě kousli do zadku, Předsedo. Tak zlomte vaz.“

Juan se usmál. „Budeme v kontaktu.“ Opustil kokpit a vydal se po schodech dolů do rozsáhlého nákladního prostoru.

Střed prostoru zaujímaly čtyři palety. Těsně za sebou tu čekaly tři pouštní buginy s připravenými padáky a výtažnými lanky připojenými k letadlu, aby se padáky při vypuštění z letadla automaticky otevřely.

Pouštní vozítka Scorpion patřila původně pouštním hlídkovým oddílům saúdskoarabské armády, která je prodávala jako přebytky, samozřejmě s odmontovanou výzbrojí. Trvalo celý den znovu je vybavit těžkými kulomety M2 Browning ráže .50 a granátometry Mk 19 ráže 40 mm, které se obvykle montovaly k podvozku. Teď si buginy dovedly poradit prakticky s čímkoli kromě tanku, a podle jejich klientů nebyly zbraně jen tak na ukázkou.

Čtvrtá paleta, stejně velká jako pouštní buginy, byla stále zabalená v plachtách na předním konci prostoru. Ta s nimi seskok absolvovat neměla.

Juan přikročil k šestici mužů shromážděných u zadních dveří. Všichni to byli elitní vojáci Saharského islámského chalífátu, teroristické organizace plánující vybudovat fundamentalistický stát, který se potáhne přes celou šíři severní Afriky.

Vůdce této skupiny, barbarský Egypťan jménem Mahmud Nazari, který byl podezřelý z několika útoků na skupiny turistů, se netajil tím, že se pokouší získat přístup ke zbraním hromadného ničení, jež by mu napomohly v jeho cíli stát se vládnoucím chalífou. NSA zachytila konverzaci mezi ním a jeho

mecenáši v Saúdské Arábii o tom, že potřebuje finance na jistou invazi do Alžírska, kde by k takovým zbraním mohl přijít.

Přestože druh zbraně v telefonátu nebyl nijak upřesněn, NSA brala hrozbu vážně a pověřila Korporaci misí, jejímž cílem bylo odhalit, po čem přesně Nazari pase.

Juan zastavil před skupinkou. Nazari, štíhlý muž s hustým plnovousem a mrtvolnými očima, neprojevoval absolutně žádné emoce. „Jak dlouho do seskoku?“ zeptal se arabsky.

„Necelých deset minut,“ odpověděl Juan bezchybnou saúdskoarabskou modulací. Hovořil plynule i rusky a španělsky s různými akcenty, arabštinu se mu však nikdy nepodařilo ovládnout v žádném jiném dialektu, a tak ho krycí legenda představila jako džihádistu z Rijádu.

Vzhledem ke zvěrstvům, která Nazari podle všeho napáchal, měl Juan v ústech odpornou pachůť pokaždé, když musel s teroristou promluvit. Když se Nazari začal chlubit, že při jednom ze svých útoků uřízl bezvěreckému civilistovi ruce, Juan ho málem vyhodil z letadla bez padáku, jenže mise na nalezení zbraní hromadného ničení byla příliš důležitá, než aby si takovou radost mohl dopřát.

„Jak daleko pojedeme, až přistaneme?“ navázal Juan.

„To se dozvíš, až ti to řeknu. Teď se raději připrav.“ Juan jasnou odpověď ani nečekal, ale věděl, že kdyby neprojevoval zvědavost, začal by tím budít podezření.

„Ano, pane,“ pravil Juan a nerad se přitom donutil použít co nejpřesvědčivější tón předstírané úcty. Ukázal na výstražné světlo nad jejich hlavami. „Až se otevrou zadní dveře, rozsvítí se červeně. Zůstaňte stát za touhle žlutou čárou, aby vás nevtáhl vzdušný proud. Minutu před skokem skočí oranžová a nakonec zelená, která signalizuje seskok. Nejdříve jdou palety, potom my. Je to jasné?“

„To už jsme probírali před odletem,“ pravil Nazari s opovržením. „Nedělej z nás hlupáky.“ Jeho muže, kteří si pilně kontrolovali postroje a výtazná lana, poznámka podle všeho nijak nezasáhla.

„Jistě,“ sklonil hlavu Juan. „Nechtěl jsem vás urazit. Uvidíme se na zemi.“

Opustil skupinu a zamířil k přední straně nákladní paluby. Měl jediný důvod, proč se staral, aby se dostali na zem živí: chtěl, aby ho dovedli k cíli.

Byl to náročný úkol vybudovat si u nich důvěru v takové míře, v jaké se mu to podařilo, což byl mimochodem důvod, proč NSA tímto úkolem nepověřila přímo speciální jednotky. Jakkoli byly vynikající, infiltrace nepatřila k jejich specialitám, a i CIA měla v tomto ohledu své limity.

Juan vybudoval Korporaci právě proto, aby pro vlast mohla plnit úkoly, kterých se americká vláda nemohla účastnit oficiálně a přímo. Prvním pravidlem zde bylo hodnověrné popření. Z dřívějšího angažmá v roli agenta CIA Juanovi jasně vyplynulo, že takových operací, na které se ideálně hodila právě Korporace, jsou spousty. Juan se nabídl, že spojená rizika ponese, a za to byl on i všichni, kdo pracovali pro něj, velmi bohatě finančně odškodněni. Když bylo úkolů pro CIA právě málo, doplňovali si příjem vedlejšími misemi, ale Juan ze zásady nikdy nepřijal práci, u níž nebyl přesvědčen, že je v nejlepším zájmu Ameriky.

Současná mise do této definice dokonale zapadala.

Vyžádalo si celé týdny tajných schůzek, než si získal dostatek Nazariho důvěry k tomu, aby ho na tuto misi najal. Nazari vyžadoval utajený transport do pouště na jihu Alžírsko, padesát mil drsného terénu od nejbližší osady nebo oázy. Pouštní buginy měly dost paliva jen na to, aby je dovezly z místa seskoku k cíli a potom zpátky do civilizace, což byl jeden důvod jejich přepravy vzduchem. Druhý byl, že se neměli pohybovat po alžírské půdě. V přístavu v Alžíru už čekal *Oregon*, aby je propašoval ze země. Tiny Gunderson, sloužící v Korporaci jako pilot letounů s pevnými křídly, měl po ukončení mise vrátit vypůjčený Il-76 majitelům. Původně se operace měla konat až za tři dny, ale Nazari z neznámých důvodů termín náhle posunul.

Eddieho Senga Juan našel, jak ověřuje pevnost upínacích popruhů písčinych vozítek. Eddie, muž štíhlý a šlachovitý jako olympionik, byl dalším veteránem CIA a v Korporaci působil jako ředitel pobřežních operací. Hovořil plynne mandarínsky, ale arabsky neuměl, takže se mezi Nazariho a jeho lidi nevměšoval. Juan jim řekl, že Eddie je bojovník za svobodu z Indonésie, tedy nejlidnatější muslimské země světa. Naštěstí nezaznamenali, že ve skutečnosti je Eddie čínského původu.

„Jak se daří našim přátelům?“ zeptal se Eddie a usmál se při pohledu na jednoho z mužů, jak zápolí s výtahovým lanem, které mu mělo otevřít padák. „Někteří mi připadají trochu jako zelenáči.“

„Já jen doufám, že se udrží, než vyskočí,“ odpověděl Juan, který se soukal do padáku. „Tiny se zblázní, jestli nám tu hodí šavli a on to bude muset uklízet. Jsme připraveni?“

„Všechno v pořádku. Můžeme vyrazit.“

„Kde je Link?“

„Šel se ještě na chvíli projít,“ ozval se Juanovi za zády hřmotný bas. Otočil se a uviděl Franklina Lincolna s padákem v jedné ruce a dvěma útočnými puškami AK-47 v druhé, jako by to byly hračky. Obrovitý Afroameričan s hlavou hladkou jako kulečnicková koule podal Juanovi jeden kalašnikov, který mimochodem patřil k jeho nejméně oblíbeným zbraním. Juan jej neochotně přijal.

„Na mě se nedívej, Předsedo,“ řekl Link. Jako bývalý Navy SEAL by se sám raději ozbrojil něčím modernějším. „Nezapomeň, že musíme zapadnout.“ Linkova krycí legenda pravila, že je Nigerijec, který se připojil, aby mohl bojovat proti západním bezvěrcům.

Podle výzvědných informací bylo nepravděpodobné, že by Nazari a jeho muži uměli anglicky. Juan Nazarimu namluvil, že angličtina je pro něj, Eddieho a Linka jediný společný jazyk, vždyť pocházeli ze Saúdské Arábie, Indonésie a Nigérie. Přesto Juan mluvil raději tiše, kdykoli to šlo, jen pro případ, že by se zpravodajské služby mylily.

„To neznamená, že z toho musím mít radost,“ odpověděl Juan a připevnil si pušku k batohu.

„Nějaké náznaky, kde je náš cíl?“ zeptal se Eddie.

„Nada. Nazari není svěřovací typ. Ani si nejsem jistý, jestli to vědí jeho muži.“ Juan poklepal na své hodinky a ve skrytém sluchátku se mu ihned ozvaly hlasy. Slyšel teroristu tak jasně, jako by stál přímo vedle něj. Miniaturní mikrofonní vysílač, který mu tajně nainstaloval do padákového postroje, mu však zatím žádné zajímavé informace nepřinesl.

„Ale zatím udělali všechno, co jsme chtěli,“ slyšel Juan hlas jednoho z vojáků vedle Nazariho.

„To je mi jedno,“ odpověděl Nazari. „Nemůžeme to riskovat. Jakmile zjistí, co jsme vyhrabali, mohli by si rozmyslet všechny–“

V tu chvíli se otevřely zadní dveře a vpustily dovnitř proud vzduchu, který zkomolil všechny zvuky natolik, že Juan dokázal z konverzace zachytit už jen pár krátkých útržků.

Juan, Eddie a Link neztráceli čas a dokončili kontrolu vybavení. Jakmile se rozsvítilo oranžové světlo, bylo vše připraveno.

Minuta do seskoku.

„Jakmile dojdeme k cíli a vyzvedneme to, co hledají, musíme zůstat ve střehu,“ vysvětlil Juan ostatním se zrakem upřeným na Nazariho na druhé straně prostoru. „Jsem si docela jistý, že jsem právě slyšel, že v tu chvíli nás prostě hodlají postřílet.“

Link se uculil. „Roztomilé.“

Potom zahořelo zelené světlo, palety s pouštními buginami jedna za druhou úhledně vyklouzly z letadla a Juan se odrazil ke skoku do pouště čekající míli pod nimi.

2

MONAKO

Henri Munier by ani za nic nepřiznal živé duši, že motoristické sporty nemůže vystát, ne jako prezident banky v zemi s nejslavnějším automobilovým závodem na světě. Řadu jeho největších klientů tvořili závodní piloti Formule 1, kteří žili v Monaku, aby využívali jeho pověsti daňového ráje. Rozhodně by se zhrozili, kdyby zjistili, že Munier jejich sport považuje za odporný a nudný.

Proto se neubráníl otřepání, když ve svém novém, speciálně upraveném elektrickém SUV značky Tesla projížděl nedaleko La Rascasse, prudké a proslavené zatáčky monackého okruhu. Dopolední závod aut série Formule 3.5 se chýlil ke konci, motory štíhlých závodních aut pronikavě ječely, když kroužila zatáčkou a pak s túrováním nabírala plnou rychlost. Ani okna jeho SUV ho od toho neustálého řevu nedokázala uchránit.

A bude hůř. Hlavní událost F1 s účastí nejpokročilejších závodních aut na zeměkouli se totiž měla konat později odpoledne. Závod byl jednou z mála událostí Grand Prix, které se konaly přímo v ulicích města, a Munier přímo nesnášel všechny ty dopravní komplikace v Monte Carlu ještě šest týdnů před a tři týdny po závodě, protože trať a tribuny se musely nejdříve připravit a potom zase rozebrat.

Ani v nejmenším neměl v úmyslu jít na závod a muset dvě hodiny předstírat zájem. Proto jako každý rok využil příležitosti a přijal pozvání na jeden z marnotratných večírků, které se konaly na celém šiku megajachet namačkaných v přístavu, z nichž mnohé měly vynikající výhled na závodní dráhu. Svou manželku a dvě dcery poslal za sluníčkem na pláž v Antibes, aby si tenhle víkend mohl užít sám.

Letos se mu poštěstilo s ne žádanějším pozváním ve městě. U nejdelšího mola v přístavu zakotvila jedna z největších jachet na světě, *Achilles*, a dekadentní flámy odehrávající se na jejích palubách přižívovaly kuloáry města celý týden. Hostitel Maxim Antonovič poslal Munierovi pozlacenou pozvánku, a bankéř měl podezření, že samotářský miliardář si chce promluvit o uložení podstatné části svého majetku do Credit Condamine. Snad uvažoval i o tom, že by se stal zdejší občanem.

Munier neměl nic proti tomu, spojit příjemné s užitečným.

Zastavil u nejbližšího konce mola k *Achillovi* a zadíval se na masivní plavidlo. Munier byl sice na všemožné okrasy bohatství zvyklý, ale téhle jachtě se nemohla rovnat žádná jiná v přístavu.

Při délce čtyř set stop nedosahovala délky největších megajachet světa, zato šířkou byla nepřekonaná. Hlavní část nadstavby byla rozkročená na dvojici gigantických trupů, které lodi poskytovaly i na otevřeném moři působivou stabilitu. Vnitřní prostor musel být v porovnání s podobně dlouhými jachtami zhruba dvojnásobný a dva ohromné bazény s vířivkou na horní palubě byly hlavním dějištěm mnoha mejdanů. Zádová paluba skýtala dostatek místa nejen pro helipad, ale i pro menší hangár.

Slonovinově bílá jachta se stavěla tajně, takže o mnoha jejích vlastnostech se jen šuškal, ale proslýchalo se, že měla vlastní ponorku a obranný systém, který odrazí i piráty disponující raketami. Muniera by nepřekvapilo, kdyby to byla pravda. Od roku 2008, kdy se piráti u korsického pobřeží nalodili na luxusní jachtu *Tiara* a uloupili z ní přes čtvrt milionu v hotovosti, vynakládali majitelé jachet čím dál větší úsilí, aby své lodě ochránili.

Munier vystoupil z auta. S košilí z pima bavlny a hedvábnými kalhotami rozevlátými mírným větříkem došel k lodní lávce *Achilla*, kde ho uvítala krásná mladá blondýnka obklopená dvojicí obrů v oblecích, kteří střežili vstup před náhodnými kolemjdoucími. Dívka oděná do rezervovaných,

na míru šitých kalhot a vestičky, které však přesto odhalovaly její štíhlou postavu, se zahleděla do tabletu v ruce, než k němu promluvila bezchybnou angličtinou.

„Pane Muniere,“ oslovila jej se zářivým úsměvem, „jmenuji se Ivana Semovová a jsem osobní tajemnice pana Antonoviče. Vítejte na palubě *Achilla*.“

Potrásl jí rukou a odpověděl: „Pozvání mě velice potěšilo. Jeho pověst velkorysého hostitele ho předchází. Budu mít na palubě možnost se s ním setkat, abych mu mohl poděkovat osobně?“

„Pan Antonovič si vlastně vyžádal vaši přítomnost v příďové přijímací místnosti. Kdybyste mě prosím následoval...“

Zavedla ho přes lávku a po řadě schodišť na hlavní venkovní palubu. S muži všeho věku a konstituce tu dováděly tucty opálených krásků v bikinách, které nenechávaly moc prostoru pro představitost, některé v bazénu, jiné na přepychových čalouněných lenoškách. Z reproduktorů rozmístěných po palubách se rozléhala dunivá elektronická taneční hudba, kterou Munier shledal jen o málo snesitelnější než kvílení motorů závodních aut.

Když však vešli dovnitř a silné dveře se za nimi zavřely, hudba okamžitě utichla a vystřídal ji jen sotva slyšitelný hukot. Klapání vysokých podpatků Ivaniných botek od Louboutina příležitostně ustalo, když přecházeli přes perské koberce.

„A jsme tu,“ konstatovala Ivana, když vešli do další elegantně zařízené místnosti, tentokrát s obrovským mahagonovým stolem na protější straně. Křeslo bylo otočené vysokým opěradlem k Munierovi, takže na jeho nájemníka neviděl.

Pomyslel si, že to bude zřejmě Antonovičův styl dramatického úvodu. Samotářského miliardáře zatím viděl jen na pár zrnitých fotografiích, podle nichž mu bylo přes šedesát, měl mohutné břicho, husté kadeře vlasů v barvě pepře a soli a na levé tváři vínové mateřské znaménko ve tvaru turecké šavle. Antonovič přišel ke svým penězům pěkně postaru: skoupil značnou část těch nejhodnotnějších nerostných ložisek na Kavkazu, když se privatizovala. Poté co vydělal jmění, údajně naléval finance do politických operací namířených proti Kremlu, což také vedlo k jeho paranoidnímu životnímu stylu.

Munier čekal, až mu miliardář vyjeví svou přítomnost.

Ale nestalo se nic.